

**HISZEK EGY ISTENBEN, HISZEK EGY HAZÁBAN,
HISZEK EGY ISTENI ÖRÖK IGAZSÁGBAN,
HISZEK MAGYARORSZÁG FELTÁMADÁSÁBAN.**

AMEN.

Lajdi Péter – Magyar Keresztút (Pap Gábor és Szántai Lajos nyomán)

Idézet egy korábbi írásomból: „Amikor a rómaiak megneszelték, hogy közeledik a hun hadsereg, rettegés vett rajtuk erőt. A hunok már Róma falai alatt álltak (Jézus Pilátus előtt), amikor I. Leó, római püspök vezetésével esdeklő körmenet közeledett feléjük a célból, hogy megakadályozzák a város elpusztítását. Atila ekkor is kegyes és irgalmas uralkodónak bizonyult, mint korábban már oly sokszor. Ekkor jelent meg Atilának a legenda szerint a pápa feje fölött Jézus angyala, aki ezt üzenté a hun nagykirálynak: Ha megkíméled a várost, amelyben apostolaim csontjai nyugszanak, egy távoli utódodnak adom az élet koronáját. Ez a leszármazott Szent István, a megígért korona pedig a Magyar Szent Korona. Szántai Lajos elemzése szerint Atila az üdvtörténet e pontján, akarata ellenére (Jézus a Getsemáné kertben), mert a leírások szerint nagyon nehezebbre esett e döntés, népe számára vállalt egy sorsot, Jézus sorsát, a Magyar Keresztutat. Róma falai alatt dőlt el Isten akarata szerint a magyar nemzet sorsa. Voltaképpen Atila emelte Róma püspökét a keresztény püspökségek élére azzal, hogy megóvta Jézus kérésére Rómát. Ahogyan Jézus további sorsa a római Pilátus előtt dőlt el, úgy dőlt el nemzetünk sorsa Róma püspökének jelenlétében a szent város falai alatt. Míg Atila megkímélte Rómát, addig két germán törzs, Alarik gótjai és a vandálok (ld. vandalizmus!) szörnyű pusztítást vittek végbe az örök városban.”(Lajdi Péter: A magyarság hiteles őstörténetének alapjai; 37. o.; Brusam Kiadó, Békéscsaba, 2008.)

A már említett Szántai Lajos és mestere, Pap Gábor egy erdélyi templom keresztútjának tanulmányozása közben Jézus szenvedéstörténetének egyes stációi és a magyar történelem sorsdöntő eseményei között egyértelmű tartalmi és üdvtörténeti párhuzamokat fedeztek fel. A következőkben e két tehetséges és nagytudású kutatónk kitaposta ösvényen járva, de nem mindenhol az ő lábnyomukat követve pontosítsuk Jézus szenvedéstörténetének egyes állomásait a magyar történelem sorsdöntő eseményeire vetítve, saját megfogalmazásban.

Magyar Keresztút

„Mondd el, mert ez a világ csodája

Egy szegény nép karácsonyfája

A Csendes Éjben égni kezdett –

És sokan vetnek most keresztet.

Földrészek népe nézi, nézi,

Egyik érti, másik nem érti.

Fejük csóválják, sok ez soknak.

Imádkoznak vagy iszonyodnak,

Mert más lóg a fán, nem cukorkák:

Népek Krisztusa, Magyarország.”

/Márai Sándor: Mennyből az angyal/

Jézus szenvedéstörténetének állomásai, amelyekre nagypénteken emlékeznek meg a keresztény világ, és magyar történelmi párhuzamai:

1. Pilátus halálra ítéli Jézust.

Atilla Róma falai alatt Jézus kérésére megkegyelmez a „szent” városnak és püspökének. Ha ellenszegül I. Leó kérésének, minden bizonnyal cca. 1600 éve, a hun idők óta egyike vagyunk a mérhetetlen vérontással és hazugságokkal hatalmi státuszba került nagyhatalmaknak, mint Franciaország vagy Nagy-Britannia, megkapva „e világ fejedelmétől” a komiszágért és a gonoszságért járó szokásos földi jutalmakat. Egyike lettünk volna azon evilági hatalmaknak, akik Jézus szavával élve már „megkapták” ideát „jutalmukat”, egyike azon hatalmaknak, melyeknek a Jézus által újjáalkotott új ég és új föld eljövetelkor már nem lesz alkalmuk tartani a tenyerüket. Atilla azonban, bár igen nehezeére esett (Getsemáné-kerti motívum), isteni sugallatra másként döntött. Népe számára a jézusi sorsot vállalta fel: a Magyar Keresztutatót választotta.

2. Jézus vállára veszi a keresztet.

Azzal, hogy a kelet-európai és belső-ázsiai térségbe az ősidőkben a kárpát-medencei őshazából pulzálásszerűen ki-kirajzó királyi szkíták leszármazottai visszatértek az ősök által elhagyott Szentföldre, a történelmi Nagy-Magyarország területére, az első keresztény évezred három hullámban visszatelepülő szkítái, a hunok, az avar-magyarok és Álmos és Árpád magyarjai képében Nemzetünk, a népek Krisztusa vállára veszi keresztjét, nemzeti méretűre tágítottan folytatva a pártus-szkíta Jézus megváltó szenvedését és keresztáldozatát önmaga és az egész világ javát szolgálva.

3. Jézus először esik el a kereszttel.

Nyugati hittérítő papok kitartó aknamunkával a szabadnak született, szkíta-keresztény Magyar Nemzetet a zsidókereszténység feudális rabszolgaságának jármába kényszerítik. Tűzzel-vassal pusztítanak mindent, ami magyar: Írásbeliségünket, igaz történelmünk magyar nyelven, magyar betűkkel írott visszahozhatatlan és fölbecsülhetetlen értékű emlékeit, ősi, egyedül hiteles és igaz jézushitünk szertartásrendjét, tanítását és ezek képviselőit: mágus- és táltospapjainkat kegyetlen dühvel tűzre vetik, pusztítják, leöldösik és üldözik.

4. Jézus szent Anyjával találkozik.

Szent István, szomorúan látva, hogy a római egyház idegen szellemiséget és érdekeket szolgáló képviselői milyen jellemetlen módon szegik meg korábban tett, csalárd ígéreteiket, és hogyan pusztítják a Nemzet ősi kultúrkinccseit, kétségbeesésében halálos ágyán ősi Istenasszonyunk, a Boldogasszony kezébe és oltalmába ajánlja országát, népét és a Szent Koronát.

5. Cirenei Simon segít Jézusnak a keresztet hordozni.

1250-ben, a tatárjárás borzalmainak múltán, IV. Béla táltoskirályunk uralkodása és oltalma alatt megalakul a pápa által is kénytelen-kelletlen elismert magyar alapítású beavatásos mágusrend, a fehérruhás pilisi pálos „szerzetesrend” Boldog Özséb kezdeményezésére és vezetésével. A Szakrális Magyar Királyság Istentől rendelt hathatós segítőre talál a Pilis energiaközpontjának a magyarság számára áldásos működtetéséhez szakavatottan értő mágusrendben. „Ha van pálos rend, van Magyarország. Ha nincs pálos rend, nincs Magyarország. (értsd: függetlenségben, jólétben, erőben)” – mondták a középkorban. Ez a stáció a magyar történelem kronológiája folytán kizökkenti a szenvedéstörténet megszokott sorrendjét. Ez azonban nem érinti a lényegét. Én ennek ellenére megtartom az egyház által jónak ítélt számozást, hogy belém ne köthessenek.

6. Veronika kendőt nyújt Jézusnak.

A pápa „öszentsége” által kiátkozott nagy uralkodónk, II. Endre királyunknak 1207-ben Sárospatakon leánygyermeké születik, aki a Turul-ház szentségét és valódi jézusi alapokon nyugvó életpéldáját viszi a „barbár” magyaroktól a hozzánk képest valóban barbár teuton-germán földre. Őt Árpádházi Szent Erzsébetnek hívják. IV. Béla király nővére és Szent Margit nagynénje volt. A nyugati egyház legnagyobb, és minden túlzás nélkül állíthatjuk, talán világszerte legkedveltebb női szentjéről van szó. A nyugat számára olyan magyar, valóban jézusi magatartásmodellrel él meg személyes életpéldája által, mellyel a feltétel nélküli isteni szeretet és irgalmasság az indoeurópai népek Európájában azóta sem megvalósított életszentségének állított múlhatatlan példát.

7. Jézus másodszor esik el a kereszttel.

A tatárjárás. A pápa „öszentsége” felbujtására és a nyugati zsidókeresztény hatalmak örömeire 1241-1242-ben Batu kán kegyetlen és vad hordái lerohanják a Magyar Királyságot. Amerre seregük elhalad, példátlan pusztítást visznek véghez. A Niederaltaichban sercegő lúdtollal krónikát körmölő osztrák szerzetes a sorok mögül kiérezhető alig titkolt kárörömmel veti pergamentre e pár szót: „Magyarország harmadfélszáz éves fennállás után elpusztult.” Mint tudjuk, ekkor is túl korán ittak ellenségeink a medve bőrére.

A Cirenei Simon segítségnyújtásával összefüggő stáció kronológiailag most kellene hogy következzenek.

8. Jézus vigasztalja a siránkozó asszonyokat.

Hunyadi Mátyás király, egyike legnagyobb uralkodóinknak, az atillai minőségek egy személyben való újrászületése, az egész ország ugyanis annakidején ennek tartotta, a pálos rend nagy patrónusa és támogatója, a még be nem következett magyar föltámadás előtt utoljára megcsillogtatja a történelmi szkíta-magyar virtusokat. „Volt egy nagyon régi jövendölés, mely szerint Magyarországnak két Atilla királya van: az egyik I. Atilla, ő indítja a Magyar Királyság történetét, és majdan lesz valamikor egy II. Atilla, aki zárja a Magyar Királyságnak ezt a nagyformátumú, hatalmas ívű, fényes történelmét.” (Szántai Lajos) 1443.

február 24-én, Mátyás napján megszületik a majdani Mátyás király. Ha ettől a dátumból – nem matematikai pontossággal – 1000 évet visszaugrunk az időben, megközelítőleg Atilla király halálának évét kapjuk. Tehát volt Európában egy Ezeréves Királyság. A Jelenések Könyve is egy ezeréves királyságról beszél Jézus uralma alatt – véli Szántai. Thúróczy János Chronica Hungarorum-ában többször is második Atillának nevezi Mátyást.

Mátyás király koronázásáról fontos tudnunk, hogy az 1464-es év koratavaszán igen nagy esőzések voltak, és a megáradt folyók miatt akadályoztatva nem minden nemes ember ért oda a koronázás helyére időben, Virágvasárnapra, amikor az eredeti tervek szerint le kellett volna zajlania a szertartásnak. Mivel magyar királyt érvényesen csak nagy egyházi ünnepnapon lehet megkoronázni, két eshetőség maradt a koronázás időpontjaként az ezt követő héten: Nagypéntek avagy Húsvétvasárnap. Az ország felelős vezetőinek lelki nagyságát jelzi, hogy választásuk Jézus urunk passiójának napjára, Nagypéntekre esett, ám ez nem volt véletlen. A királykoronázás nagypénteken (1464. március 29.) való szándékának megválasztása, amikor pedig a Magyar Királyság hatalma a tetőpontján állott, nyomatékosítása volt a „Második Atilla”, azaz Mátyás és tanácsadói által annak a nagyformátumú üdvtörténeti tervnek, amit az Első Atilla közel 1000 évvel azelőtt Róma falai alatt állva nemzete számára felvállalt: a Magyar Keresztútnak. Azzal, hogy az utolsó teljesértékű magyar uralkodót Nagypénteken koronázták királlyá, a Nemzet és az Ország visszavonhatatlanul bekerült Nagypéntek szertartásrendjébe, és ezzel a szenvedő Megváltó nyomdokaiba lépett.

Trónralépését gyengekezű, nem a magyar érdekeket szolgáló uralkodók (I. Albert, Jagelló I. Ulászló, V. László) okozta hosszas anarchia előzte meg. Még a Szent Korona sem tartózkodott az országon belül, mert Habsburg Albert király özvegye egy udvarhölgye, Kottanerné segítségével a koronát előzőleg útszéli tolvaj módjára elraboltatta a visegrádi várból. Mátyás király uralkodása alatt újra virágjában áll az ország, Hazánk újra nagyhatalom, és nem csak katonai, hanem kulturális téren is. Utolsó vígasz a Nemzetre váró újabb tortúrák előtt.

9. Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt.

A mohácsi csata. 1526. augusztus 29-én, Keresztelő Szent János, vagy ahogyan a helyiek mondják: Nyakavágó János lefejezésének emléknapján a kis Duna-parti városkától, Mohácstól pár kilométerre, délre fekvő síkon összecsap két hadsereg: a nemesek bandériumaival együtt körülbelül 24.000-25.000 főből álló magyar királyi sereg és a II. Szulejmán szultán és Ibrahim hadvezér vezetése alatt álló, a 100.000 főt is meghaladó, sokszoros túlerőben lévő török had. A csata kimenetelét ismerjük: A nemesség és az egyházi vezetőség színe-java odaveszett a mohácsi síkon. II. Lajos király a veszített csata utáni menekülés során a nagy esőzések miatt megáradó Csele-patak iszapos sodrában lelte halálát. Más teória szerint pártütő nemes urak végeztek vele (Duna)Szekcső várában. A középkori, nemzetileg független Szakrális Magyar Királyság megszűnésével volt egyenlő e csatavesztés, mely nyitánya volt annak a folyamatnak, mely országunk és népünk teljes felszámolására irányult és irányul ma is.

10. Jézust megfosztják ruháitól.

A Mohács utáni évszázadok. A „két pogány közt”, a török és a Habsburg barbárság pusztításai, vérengzései közepette majdnem a kihalás szélére taszított és nincstelenné vált országot „megfosztják ruháitól”. Még a bécsi udvarnak be nem hódoló nemesi réteget is kirabolja a mohó és tolvaj Habsburg-hatalom. Mérheterlen vagyon áramlik ezen a módon Bécsbe. Császári parancsra kevés kivételtől eltekintve (pl. Siklós vára) fölrobbantják a főleg a mai, csonka ország területén lévő, annakidején még ép állapotban maradt várainkat. Szegény, árva Magyarország pőrén és kiszolgáltatottan várja sorsa további alakulását.

Két föllángolásra futotta még a Nemzet erejéből: 1703 és 1711 között a Rákóczi Ferenc, a Nagyságos Fejedelem vezette kuruc szabadságharc és az 1848-1849-es forradalom és szabadságharc dicsőséges, ám végül az ellenséges túlerő miatt meghiúsuló próbálkozásai a magyar szabadság újrateremtése érdekében.

11. Jézust a keresztre szegezik.

Az 1500 éves Szakrális Hun-Avar-Magyar Királyság testét összeurópai segédlettel, az 1918-1919-es patkányforradalom által tudatosan és szándékosan legyengítve és kompromittálva 1920. június 4-én ártatlanul öt részre vagdalták, és a szegényfává aljasított Kárpát-medence keresztjére szegezték Trianon szegeivel.

12. Jézus meghal a kereszten.

1956. ősze. Európa, mint már oly sokszor, ismét cserbenhagyja Mária Országát az istentelenség szédítő méretű, baromarcú bálványa, a sátáni Szovjetunió elleni egyenlőtlen harcában. A pesti utcán vérbe fagyott srácok és a hazájukért tenni kész, szovjet golyótól elesett hazafiak, valamint a véreskezű Kádár börtöneiben hazaszeretetükért ártatlanul meggyilkolt ezrek testét megölhették ugyan a minden emberségből kivetkezett kommunista pribékek, de e nemzeti hőseink erkölcsi győzelme és példamutatása örök időkhig tovább él.

„Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket nem tudják megölni! Inkább attól féljete, aki a lelket meg a testet is pokolba taszíthatja!” (Mt. 10./28.)

13. Jézus testét leveszik a keresztről és fájdalmas Anyja ölébe fektetik.

A megcsonkított testű, 1956 novemberében, decemberében szovjet tankok által letiport és meggyilkolt Kis-Magyarországot Regnum Marianum Nagyasszonyának és Királynőjének, a fájdalmas Boldogasszonynak ölébe fektetik, miközben júdeai és római gyilkosai örömmámorban úszva ülték-ülük a tort. Már egyébként nem túl sokáig. (Ma: A háttérből irányító zsidókommunista és -bankár árnyékhatalom és a Római Birodalom utódhatalmai: az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok, melyekkel a piszkos munkát végeztetik az őket tudatosan eladósító „szentföldi” hitelezők.)

14. Jézus holttestét sírba teszik.

Évezredekig minden tőlük telhetőt megtettek az indoeurópai-szemita kultúrkör hatalmai a kárpát-medencei Szentföld meghódítására, bekebelezésére. 2004-ben elérkezett a rég várva-várt alkalom: a Trianon miatti terület- és tudatvesztés, a két elvesztett világháború, negyven év zsidókommunista agy mosása és a be nem következett rendszerváltás máig tartó botránysorozata és a teljes erkölcsi anarchia következtében a legyöngített és a haldoklás utolsó stádiumába taszított Magyar Nemzet tetemét eltemetik az Európai Unió sírboltjában. Undorító síri férges és az enyészet bűzlő lárvái megkísérelnek lakmározni a halottnak hitt testből.

15. A szenvedéstörténet folytatódik – A feltámadás

„Nagy lesz Hazánk elárulóinak a döbbenete, de még nagyobb lesz büntetése, ha a nagy magyar halott testének ereiben, még mielőtt beállna a rothadás, újra áramolni kezd majd a vér, és elernyedtt idegzetét átjárják a feltámadás villámként cikázó életenergiái. Legyünk tudatában annak, hogy a keresztút végén a sírbatételt törvényszerűen követi a feltámadás.”

(Lajdi Péter: Amit a Magyar Szent Koronáról tudni illik; 33. o.; Brusam Kiadó, Békéscsaba, 2008.)

“Mit keresitek holtak közt az élő?”

(Lukács 24,5)